

beurd, maar tevens als medegedeeld in menschedijken, in casu Oosterschen, beeldenden vorm. Aan het begin der historie van ons geslacht staat de val, tengevolge van de ongehoorzaamheid onzer eerste voorouders aan God, en die val is gevolgd door Gods vloek over mensch en duivel. De auteur van Genesis deelt ons dit mede in een zeker van God gewilden vorm, maar dan toch in den menschedijken vorm van zijn tijd, milieu, landaard en beeldenden stijl ... 't Gaat er voor ons toch maar om, of de Schrift in de mededeeling harer feiten betrouwbaar is. Dat een Oosterling anders geschiedenis beschrijft dan een Westerling van eeuwen en eeuwen later, staat hierbij niet in den weg.⁶¹

Na een gesprek met Netelenbos concludeert de synodale commissie dat deze opvattingen in strijd zijn met de N.G.B. De commissie is namelijk van oordeel dat uit Netelenbos' visie op Genesis 2 en 3 blijkt dat door hem 'sommige gedeelten der Schrift niet gelijk ze ons zijn opgeteekend, aanvaard worden'. Dit is naar hun oordeel in strijd met de woorden uit artikel 5 van de N.G.B.: 'En wij gelooven zonder eenige twijfeling, al wat daarin [de Heilige Schrift; DvK] beschreven is'. Netelenbos' woorden over 'het menschedijk-beperkte' van de Schrift geeft naar het oordeel van de commissie aan dat hij de bijbel niet als onfeilbaar beschouwt. Zij menen dat dit in strijd is met 'de gansche opvatting der Belijdenis over de Heilige Schrift'. Volgens de commissie impliceert het feit dat de Schrift geïnspireerd is namelijk wel haar onfeilbaarheid. De eindconclusie van de synodale commissie luidt daarom, 'dat br. N. meeningen voorstaat, die de autoriteit van het Woord Gods aantasten, waardoor de zekerheid des geloofs ten eenenmale ondermijnd wordt en de vastigheid der hope teloor gaat'. Om die reden kan Netelenbos naar hun oordeel 'als dienaar des Woords niet ... gehandhaafd blijven'.⁶² De Generale Synode neemt dit oordeel over en ontzet Netelenbos uit zijn ambt.

Conclusies

Het verloop van de kwestie overziend, moet men zeggen dat Netelenbos in zijn schriftbeschuwing uitgaat van het denken van Bavinck. Soms beroept hij zich met recht op het werk van zijn leermeester. Verschillende malen levert hij echter een eenzijdige, onduidelijke of zelfs onjuiste interpretatie van Bavincks gedachtegoed.

Allereerst is dat het geval in zijn brochure *De grond van ons geloof*. Waar Bavinck het niet durft te wagen met een louter materieel schriftgezag, wekt Netelenbos de indruk dat wel te durven. Tevens wijkt Netelenbos af van zijn leermeester Bavinck met zijn stelling, dat de

Netelenbos in *De Heraut* van 7 december 1919: 'In mijne brochure "De grond van ons geloof" kan ieder duidelijk lezen, dat ik den Schrift als Gods Woord aanvaard, dus een objectieve openbaring erken, anderzijds, dat ik den grond van ons geloof in die Schrift gelegen acht in het getuigenis van de Geest in ons hart' (geciteerd naar: C.J. de Kruijter, 'De erfenis...', 110). Over Netelenbos' opvatting dat hij zijn visie in zijn brochure *De grond van ons geloof* duidelijk had uiteengezet, kan men in het licht van zijn juist in die brochure verdedigde stelling dat de Schrift ten diepste de grond van het geloof niet is, twisten.

56. Bavinck geeft Netelenbos op dit punt gelijk ('Als Bavinck...', 40).

57. 'Rapport kwestie-Netelenbos', 7.

58. De reeks vragen is te vinden in: *Acta 1920*, 117-118.

59. Netelenbos antwoordt op deze vraag: 'Ik geloof niet alleen in de Schrift, als gezaghebbend voor leer en leven, doch ook als met historisch gezag bekleed, zoodat er omtrent de feiten in haar geboekt, niets leugenachtigs of onbetrouwbaars door haar is overgeleverd. 't Is alles gebeurd, zooals de Schrift